

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

II. De subiecto prouidentia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

7. Confirmatur: Nam ita frigide intensifit Deum omnium, & singulorum, Reprobatorum salutem (cum adeo ardens saluti omnium, etiam pereuntium, & Reprobatorum deficitum suum teltetur dicta dicta) vt intentionis illius, aliquibus saltem eorum (quorum potuit salutem ardentius adiuu. desiderare, ac verosimiliter de facto desiderauit ardentius) de mediis efficacibus ad salutem eligere, ac prouidere non poterit, verum mihi simile non est: immo vero cenfeo intentionem salutis, ex qua Reprobis singulis, & omnibus de mediis solum sufficientibus prouidit, sufficientem vim motiui, seu inducentiam, esse non determinatiam, ad electionem mediocri efficaciam habuillit. Quo enim pacto vehemens adeo Dei intentio, & desiderium saluti ardens, atque adeo vt in scripturis venditur: esse possit, quod ipsam non solum ad electionem, & prouidentiam de mediis efficacibus ad salutem non induxit (vt potuit non inducere de facto, quia liberum eum, nullatenusque physice, aut moraliter ad media efficacis electionem, & prouidentiam determinatum reliquit, vt nuper dicebamus) sed neque indacere Deum ad illam potuit: intentionis quippe vehementia & desiderij ardor, tamen non summus, vel propius summus cum excluditione potentie motiue ad electionem, & prouidentiam de medio efficaci manifeste repugnat: immo vero Catholica contra Hareticos Theologia non exiguus labor fuit huius intentionis & salutis Reproborum, ac desiderium ardens absolute à scriptura, & Patribus assertum cum negatione, & defectu electionis, & prouidentia diuine de mediis efficacibus quibus de facto salutem Reprobi consequenter concordare: nedum cum defectu virtutis motiue ad electionem, & prouidentiam, cuius concordia citraloco est controversia quarta de voluntate, & hic citramine secundo à numero quorum, & hoc 3. principij posuimus, falsius huius difficultatis solutioni extendendum atque explicandum controu.8. de reprobatione, vltius difficultatis exsequenda, & exarmanda propria sedes.

De subiecto Providentie.

*De Providentiæ uniuersim acceptæ
subiecto.*

vel saltem tam metaphysicè immediatè consequitur, ut de eo quæstio, aut difficultas esse non possit. Hoc tamen tam ex parte creaturæ, quam providentiæ totum intra possibilitatem est: nempe subiecti possibilis respectu, & relatè ad providentiam possibilem quæ ipsi à Deo possit impendi: difficultas autem est. An creatura, pro eo præcisiue possibilitatis statu, priusquam ad existentiam statim extrahatur, actualis providentiæ subiectum cui Deus de mediis ad finem aliquem, ad quam illam velit pro posteriori producere obtinendum esse possit? Inde enim: an rerum creatio, seu prima productio inter effectus proprios providentiæ sit recensenda; definendum post modum erit.

2. Dicendum nobis est: Providentiæ subiectum, cui scilicet de mediis ad præfixum ipsi finem per ipsam exercitè à Deo providetur, non posse esse creaturas pro statu possibilitatis præcisiue sed ut subiectum cui providentia sit ipsarum existentiam absolutam requirit, ac præsupponi. Hæc est expressa Scriptura (me iudice) Patrum, & Sancti Thomæ sententia: in quam post multas conclusiones, ut eam cum opposita sententia componeret (quam aliorum Patrum esse putabat) tandem venit Ruiz noster d. 4. sectione quinta, conclusionem 5. pro ea referens Alexand. prima parte, quæstione 26. m. 7. articulo 1. Albertum, quæstione 67. m. 4. articulo 1. partem 4. Durandum in d. 39. quæst. 3. num. 6. Scotum 3. de attributis capite 10. numero 2. & 3. quæstio ab Scholasticis reliquis indisputatam supponi: quibus aduersatur Heriz noster d. 22. capite septimo, n. 6. ubi decretum rei productum ad eius providentiam advocari posse ait: de facto vero ad hoc negat, non suis summa ratione. Probat primo locis scripturæ omnibus, quibus d. 1. Dei erga creaturam providentiam absolute, & universalem, & speciatim erga omnia, & singula imperfecta, & perfectissima bona, & mala, viliissima & nobilissima, & excellentissima probamus: eis quippe omnibus de iam factis, & existentibus solum creaturis est sermo, & Dei de illis providentia, & cura prædicatur: sufficit nunc duo repetere. Vnum ex Sapient. 14. *Tu autem Pater providentia ab initio* (quo scilicet universum condidit à te est) *omnia gubernas*: in cunctis autem absolute talibus ea solum, quæ aliquod absolute sunt numerantur. Dicitur autem gubernatio Deo immanens, & externe activa seu providentia de iam mundo facto esse, non quod Deo ab æterno non advenit, sed ut de factis esse ostendatur, & capite sexto, dicebatur. *Passilora & magnum ipse fecit: & equaliter est illi cura de omnibus*, quæ fecit: nimirum alia plura ex scriptura. & Patrum ad eius loca interpretatione producimus quæstione quarta, certam. 1. à num. 6. ubi primam rei productionem non esse effectum providentiæ rei ipsi tanquam subiecto cui à Deo impense probabimus.

3. Nemescius de facultatibus animæ capite 42. sub medi. *Non idem est providentia, quod creatio* (creandi decretum) *Nam creationis est recte efficere quæ sunt; providentia consulere illi, quæ facta sunt*: quæ sepe non solum inter se se apud hos, sed supposito, & subiecto realiter differre ait: ut alius sit, qui faciat, alius qui factis consulat; & provideat. Vnde ritè, rectè quæ à se iam factis Deus consulit, seorsim à tractatu de creaturis, quæ eas condidit, rectitudinæ. Damascenus 2. de fide capite 29. init. *Providentia est voluntas, per quam omnia, quæ sunt, convenientem gubernationem suscipiunt: pende, quæ sunt*. Quod non habent, quæ necdum sunt, sed possunt præcisiue esse: substantiæ. Hæc igitur est, qui est factor, & promissor, & factiva eius voluntas, & contentiva, & providentia bona ipsius voluntas est. Quibus rerum effectum, virtutemque factivam, virtutem proutur, & providentiæ, ut quid ab eis diversum præcedere, supponit expressit. Confirmant id ipsum Patres plures, inde probantes Dei de creatis providentiam, quod ea ipse condidit; atque inde eorum curam, & gubernationem suscipere ipse, neque aliis committere debuerit: quo discursu absolutam rerum creationem, & existentiam absolutam earum à Deo, utitur

Christoph. de Ortega, de Deo Vno. Tomus II.

lum, & vigentissimum motuum ipsi fuisse, ut earum curam susciperet, atque eis consulere; ac provideat, aperte docent. Nihil autem ad scriptum, ut titulus, & motuum, ut sit, potest absolute præsupponi. Hoc discursu vultur Ambrosius primo officio. capite 13. & 1. Corinth. primo, Cyrill. 5. Thesauri capite secundo, vers. fin. Aliique Patres à nobis recitati d. prima de providentia erga res creatas demonstranda.

4. Est item expressa, ut dixi Sancti Thomæ sententia. Nam prima parte quæstione 65. agit de opere creationis, postea vero quæstione 105. de opere gubernationis, uti adquatè distincto: gubernatio autem rerum adequatum providentiæ obiectum est: quare, & hanc à decerere creandi sem, cui à Deo per eam providetur diversam adequatè esse, ipsamque, & rei subinde existentiam absolutam supponere, consequens in Sancti Thomæ doctrina est expressè, vel suppositum, vel assertum: clarius autem quæstione quinta de veritate articulo primo, ad nonum ait. *Providentia differat ab arte divina, & dispositione: quia ars divina dicitur respectu productionis, sed dispositio* (quæ totum obiectum providentiæ, gubernatioque externa est) *respectu ordinis productionum; Providentia autem dicitur ordinem in finem arripere*. Nempe per medium ad illum consequendum preparatam, Deo internam, & immanentem dispositionem, quæ externam illam pro obiecto, & effectu habet: ac proinde artefacti absolutam existentiam, & absolutam ex arte illa effectivam supponit: clarius adhuc in primo ad Rom. lect. 3. de prædeterminatione, (providentiæ specie) ait: *Non dicit prædestinari, quod sit, sed quod iam factum est*. Hæc sunt eius. *Potest aliquis de futura re, seu operatione dupliciter disponere, uno modo, quantum ad ipsam rei constitutionem, sicut artifex disponit facere domum; Alio modo, quantum ad usum, & gubernationem rei, & ad hanc secundam prædeterminationem pertinet prædestinatio*: Consonat 3. parte, quæstione prima, articulo tertio ad 4. docens: *Prædeterminationem supponere præfixam substantiam prædestinati*: Quare, & substantiæ eius absolutam existentiam, quæ ad prævisionem illam necessario supponitur. Non potest autem aliunde prædestinatio absolutam prædestinati substantiam, & existentiam necessario supponere, nisi, quia providentia est, & interna: Deoque immanens preparatio medium in finem: nam, quod media, & finis, huius, vel illius conditionis sint, id præstare, aut exigere in hæc specie providentiæ, scilicet prædeterminatione, haud quam possunt. Nequit ergo de S. Thom. pro hac conclus. suffragio dubitari.

8. Probat à ratione conclusio. Primo: quia providentia est cura, & gubernatio, atque immanens Deo, & æterna dispositio, & ordinatio rerum: ac dispositio, gubernatio, &c. supponit absolute subditos gubernandos, & res, de quibus disponendum, & cura de aliquo suscipienda illum absolute aliquem, de quo, pro quo cura suscipitur. Sed creata pro statu possibilitatis præcisiue aliquid absolute, siue absolutum aliquid, non sunt: ergo nec subiecta apta curæ divinæ, atque immanens, & æternæ gubernationis dispositionis, & ordinationis, siue providentiæ divinæ: ergo hanc debet præcedere absolutam existentiam creaturæ, cui, seu, de qua providendum à Deo est. Confirmatur: externa gubernatio, dispositio, & ordinatio rei per media in finem, siue naturalem, siue supernaturalem ipsi à Deo præfixum supponit procul dubio rem ordinandam, disponendamque per ea media in finem: ergo, & electio eorum medium, quibus ita gubernatur, disponitur, & ordinatur: quare, & providentia, quæ hac electione completur, rei, quæ per ipsam ita gubernatur ordinatur, atque disponitur absolutam existentiam supponit: alioqui, & externa illa ordinatio posset existentie rei, cui de eo ordine, dispositione, & gubernatione externa providetur absolute præcedere, contra id, quod in antecedente supponitur. Dices gubernatione Reipublicæ per leges, & statuta gubernari Reipublicam eiusque partes, & priuatos homines, non solum, qui sunt, sed qui postea erant, necdumque existunt: quare falsum esse vtriusque argumenti antecede-

Na deus.

dens. Respondetur subiectum *cui*, cuiusque bono eis legibus providetur esse Republicam: quæ eadem his privatis hominibus deficientibus, & illis succedentibus perferatur moraliter, & omnium æstimatione. Sed quid inquires, si ante absolutam Reipublicæ aut communitatis fundationem leges, & statuta à fundatore ferantur (ut fieri consuevit) pro eius bono? Respondeo: eam esse conditionatam ex parte obiecti de bono communitatis, si fuerit, providentiam, quæ quovis communitas absolute sit in absolutam providentiam transire nequit. Disputamus autem de providentia Dei, etiam ex parte obiecti, absolute, de conditionata enim ex parte obiecti, admittit voluntatis Dei ex parte obiecti conditionatæ possibilitate, nulla potest esse difficultas quin de nondum absolute existentibus conditionata providentia tanquam de subiectis *cui* possit haberi.

6. Probatur secundò ex nostris principiis: quia providentia & cura Dei de rebus quibusque, tanquam subiectis *cui* essentia sua est cura, & providentia affectiva de eorum bono: ac proinde quæ complacentiam absolutam in rei illius, entitativa saltem, bonitate, vel claudat, vel supponat: nulli enim rei affectu vlllo, siue complacentiæ, siue desiderij, velle bonum possumus, ut ipsi bonum est, nisi ex complacentia in eius aliqua bonitate, qua nobis id, cui illud volumus, placet. Atqui in res, seu de re possibili præcisè pro statu illo, Deus nec habet, nec habere potest complacentiam vllam: ergò nec de illa ut subiecto *cui* & cuius bonum, quæ eius bonum, desideret & provideat potest habere providentiam. Minorem probatur fuisse controuersiam de voluntate, d. 2. q. 2. cert. 3. num. 3. ubi ostendi: Deum affectu complacentiæ, nec libero, nec necessario in res possibiles pro eo statu ferri: quia pro statu illo præcisè nullam habent absolute bonitatem, siue neque entitativam, sed solum habere possunt: quod satis non est, ut actu absolute amentur, & placeant, sed solum, ut possint amari pro statu absolute existentis, desiderio, ut eam habeant, & complacentia cum habuerint: ibi obiectiones solui, hic ideo non repetendas.

CERTAMEN II.

Occurritur obiectionibus.

1. Dices aduenturo hospiti parari domum, & cibaria ab amico, ut eum digno apparatu digna mensa & conuiuio excipiat. Si autem dicas aduenturum hospitem absolute existentem, & bonitatis esse, ob quam amico, à quo ipsi hospitium accuratè paratur, placere absolute potest, & absolute placet: ex eaque complacentia absoluta amicus ea hospitij commoda ipsi vult parare, atque absolute disponit, quod secus possibilibus pro statu possibilitatis, siue, qua possibilibus præcisè contingit, quia neque entitatis, neque bonitatis, quare neque amabilitatis quidquam pro eo statu, & qua possibilia præcisè, absolute habent, qua Deo placere absolute primum possunt, ab eoque ex ipsorum complacentia bona alia ipsis desiderari, ac provideri ut nuper dicebamus: Si inquam, hæc dicas, non satisfacies difficultati: ut sequentes instantiæ suadebunt. Primum enim: sicuti nondum præsentem secundum locum, & durationem absolute, & affectu, & effectum media ad ipsius bonum, & honoris, & voluptatis, disponuntur, non satis apparet adhuc, cur nondum præsentem secundum entitatem rei nequeant ab eius beneficentissimo conditore, & affectu, & effectum comoda anticipato disponi? immò verò ita à Deo factum in vniuersi huius structura, ut nondum existenti homini illud omni rerum necessarium suppellectili instrueret, non ad vitæ nostræ necessitates solum, sed commodis, & voluptatibus, honestis mundi officio, ex quo interpretes: ut merito Seneca de Dei inde erga hominum genus benefica providentia dixerit. Non necessitatibus tantummodo nostris prouisum est: usque in delicias ama-

mur. Decreto insuper incarnationis, quod prius decreto de absolute existentia hominum omnium (in Scripturarum & Soaristarum sententia) vel saltem plurimum iuxta Doctores reliquos, cunctis hominibus de reparationis remedio, ac medio consequendæ salutis prouisum à Deo fuit: ergò existentia absolute non lapponitur ex parte subiecti *cui*, ut ipsi prouideant, ordineturque per Dei providentiam ad finis et præsentis consecutionem.

2. Sed primum à paritate absentis locali, & temperandæ ad absentiam absolute entitatis & entitativæ subiecti, *cui* prouidetur disiectum est proxime, & clarè ex peculiari nostro principio. Vnde, & facillime obiectioni facile respondetur: providentiam mensurandam, eiusque ornatam, & delicias anticipatæ temperandæ homini, post tempore, non autem naturæ, & existentia postterius aduenturo: sed huius potius pro sua duratione absolutam existentiam à Deo præstatam prius naturæ fuisse, ut ipsi de comoda, & delitiosa domo postterius natura prouideretur. Ad vrgentioris obiectionem respondetur: incarnatione omnium salutis à Deo prouisum de reparationis remedio, & medio salutis, absolute quidem quoad medium, & remedij intrinsecum valorem, & virtutem omnium possibilium etiam reparationis, & salutis sufficientem ultra, absolute verò, quoad intrinsecum prouidentiam illis solum, quorum existentia absolute antea prædicto decreto incarnationis occasio fuit: & quasi natura præcessit: nondum autem existentibus solum fuit obiectioni conditionata de remedio, & medio salutis prouidentia, si forent pro naturæ postteriori ut læge præcopola, dum de remedio fabricantur absolute puppet, amplius multo, quam ergo illi opus sit, et viue esse possit pharmaci parat, si forte alij in similes morbum incidant: quorum simul de morbi remedio, & salutis prouideri medio: conditionata vero respectu boni prouidentia, non absoluta est.

3. Duo alia obijci contra nostram conclusionem possunt, quæ Ruiz supra num. 8. & 9. attigit pro sua conclusione 3. & 4. Nam prouidentia absolute talis est in manens præparato modiorum rei attributorum ad hoc commodum, & facilitatem ipsius: sed decreto creationis rerum parantur à Deo, media ad finem, & facilitatem ipsarum: siquidem per creationem rebus naturas facultates, & inclinationes ad propria comodi indicat ipsi à Deo & concretæ sunt: ergo ante eam absolutam existentiam prouidentia Dei præcedit: quæ prouidentia nequit supponere rei absolutam existentiam, quam res ex prouidentia decreto ipsas creatas includam supponit. Respondetur decreto creationis naturas, & inclinationes à re distinctas ad finem comodum, & facilitatem nulloquam creatæ recipere à Deo sed decreto alio, quod creationis decretum, & effectum præsupponat. Siquidem res accidentia, & facultates suas re ipsa prius naturæ debet præcedere. Concreta vero & congenita rei facultates illæ dicuntur non naturæ sed duratione: quia ex quo primum absolute sunt, & existunt res, eis facultatibus à Deo donantur: intrinsecè identitate vero rebus potentia, & facultates (quodmodò nature facultates esse diximus) secundum se solum suarum aptitudines, & capacitates solum, non autem media ad finem consequendum proprie sunt, & nominantur: media enim proprie sunt, quæ verè, & proprie tantum rem, finemque ipsi, vel naturaliter, superadduntur præfixum, consequendum intercedunt, nec solum eorumque conducunt, facultates verò, siue mere passive, siue actiue etiam, rei creatæ identitate conueniunt ad finem ipsi à Deo præstitutarum consequendum alterutro, vel utroque etiam genere conditum inter rem tamen ipsam, & finis consequutionem reuera intercedere, ac mediare nequeunt: quare non uera intercedere, ac mediare voluntas materialiter actus earum eam re ipsa creatiua voluntas materialiter actus prouidentia de mediis rei prouisum ad finis consequutionem esse potest: neque prouidentia decreto rei creatiue præcedere, hoc, & subtile rei creatiue ex præsupposita prioritate naturæ moneri, ac prouidere, ut conuenit Ruiz conclusionem 4. num. 9.

4. Alterum

4. Alterum obicit potest contra nostram, & communem conclusionem, quod pro sua quarta conclusione, numero illo nono attigit Ruiz: etenim (inquit) ea ratione Deus mundum creavit, ut homines aliquos prædestinare vellet, alios vero reprobare: & Sanctum Petrum, & Paulum creavit, ut eos prædestinaret: ergo creatio rerum ex providentia movetur, & procedit pro natura priori præcedente. Mala illatio: liquidem oppositum ex antecedenti inferitur: in quo, ut prædestinaret mundum creatum, ac similiter Petram ex fine prædestinationis asserit: finis autem, cuius intenti assensio & absoluta existentia decreto creativo mundi, vel Petri, est providentia prædestinativa, seu prædestinatio. Ergo huius absoluta existentia, nequit decretum creationis mundi, vel Petri quasi natura præcedere, ut ad ea moveatur. Patet: nam finis pro signo, & priori naturæ: quo desideratur, & intenditur absolute non est: quare nec movet, quia est; sed movet finaliter, ac intenditur, & desideratur, ut sit. Aduerte etiam quod intenditur pro exemplo primo nihil contra nostram conclusionem deinceps: in eo quippe exemplo (ut intentum ab hoc Doctore consequentia probaretur obtineret) solum probat productum, seu creativum decretum rei cuius possit esse providentiam respectu rei alterius, cui eo creativo decreto rei alterius provideatur, quodque sit subiectum cui providentia in eo decreto de absoluta creatione, & existentia rei illius includatur. Quod, nec nos, nec sanctus Theologus potest negare: nam decretum absolute electivum, & productivum mediis (quod res alia procul dubio est) a subiecto cui providentia, seu cui per ipsam provideatur ad huius providentiam spectare apertissimum est.

QVÆSTIO III.

An, quove pacto providentia semper
finem intentum assequatur?

In titulo ipso præfixo satis questionis, & difficultatis scopus proponitur: tamen sub illo speciales difficultates lateant scilicet, hac etiam questione, examinanda.

CERTAMEN I.

Quo sensu divina Providentia necessario effectum obtineat?

1. PRIMO ita aliqui non pauci effectus ac finis intenti consequentem divinam providentiam adnectunt ut id de ratione providentia Dei genericè sumptæ esse putent: quare, & cuius specialis, & individua providentia debet: ut homini, & bruto animali, Petrique & Paulo hominem esse: ita censent illi omnes, quos pro necessitate intentionis efficacia finis ad mediocrum electionem, & providentiam prærequirit recenset: mus: efficax quippe omnis Dei voluntas de se, & ab intrinseco infuitabilis est, atque adeo absoluta sui obiecti existentia, & effectui connexa: expressè in terminis, neque illatui solum, hanc providentia ipsius secundum se, nec solum ratione intentionis præsuppositæ, connexionem cum finis assentione docent: Caietan. prima parte, questione 22. articulo primo, questione 23. articulo sexto, vers. fin. Bañes, Ripa, Nazarius eadem questione 22. articulo 1. sed & ij voluntatem salvandi omnes homines præsertim Repro-

Christoph. de Orrega de Deo Pno, Tomus II.

hos, veram, seu beneplaciti esse negant; solumque signi esse admittunt: quatenus media ad eam consequendam hominibus vult, præparat, ac præstat, siue de his mediis provideat. Cum autem profusa mediocrum voluntas cum eis, ut effectibus suis connectatur, nihilque aliud, vel de se, vel ex intentione præsupposita salutis, ut finem, seu obiectum voluit, vel præintendit respiciat, sit, ut semper, & necessario providentia effectum obtineat in horum sententia, nec possit eo frustrari. Maxime: quia, ut animaduertebant, questione prima, certamine primo, numero secundo. Doctores isti, neque negabant, neque poterant negare media illa ad salutem hominum conducentia, etiam non determinantia, ex alio fine, quam salutis hominum à Deo verò intento eligi, & apponi: cum Deus rationale agens perfectissimum, nihil non ex fine aliquo possit operari, nec nisi ex finis intentione electione mediocrum veram ideò possit. Quod si intentionem salutis hominum veram ideò negant, quia in pluribus non obtinetur; finis alterius intentionem: ex qua media illa à Deo eliguntur, & providentur, & quamvis aliam, ex qua media à Deo eligantur, ac provideantur efficacem, ac de se connectam, cum finis assentione debere esse fateantur: ut constat ex dictis controu. 4. de voluntate d. de affectibus prosecutionis Dei erga extrinseca obiecta. Sententia huius fundamenta, a ratione debilissima sunt: ab auctoritate vero sinistra, & æquioræ testimoniorum aliquot intelligentia nituntur, ut ex dicendis constabit.

2. Dico primo cum Theologis reliquis. De ratione providentia, ut sic vniuersum & genericè sumptæ, non est connexio cum absoluta existentia finis, & effectus intentio, siue assensio ipsius. Probat: implicat aliquid esse de ratione aliqua genericæ, quod communitè, & vniuersaliter non sit in omnibus & singulis speciebus & individuis sub eo genere contentis, imò quod vni ex eis deficiat: atqui species vni providentia obiecti libera, ac omnibus eius individuis deficit ratio connexionis intrinsecæ, vel de se se: vel ex præsupposita intentione & cum absoluta existentia, & assentione finis, & effectus intenti: ergo eiusmodi connexio, cum absoluta existentia, & assentione finis intenti non est de ratione providentia genericæ, & vniuersaliter sumptæ. Maior est per se, etiam puerilis logicis, nota. Consequentia legitima. Minor probatur: quia nulla providentia obiecti libera connecti potest ratione intentionis efficacia, quam de se, & essentia sua prærequirit, & supponat cum finis absoluta existentia & assentione: tum quia ex efficacia intentionis finis, seu effectus liberi eius destrueretur libertas, nec providentia obiecti libera absque contradictione esset: tum quia, etiam salva libertate obiecti intentio efficax finis, effectus liberi posset liberam obiecti providentiam antecedere, non tamen eam necessario antecederet, sed eadem providentia ex inefficacia finis intentione haberi à Deo posset, ut questione prima ostendimus, ac proinde de se, & ab intrinseco providentia illa cum intentione efficaci finis liberi, tanquam præquisito essentiali connexa non est. De se autem, & intrinsece providentia nec ratione mediocrum de se indifferendum, quæ præparat, nec scientia media quam includit nec ratione coniuncti ex utraque connexa est cum absoluta existentia, & assentione finis, seu effectus intenti ut videbimus d. 2. questione secunda, certamine quinto, nec si connecteretur effectui seu fini, ad quem de mediis provideatur servaretur libertas, ut eadem questione ponemus sape: Ergo de se, & ab intrinseco sui providentia obiecti libera non connectitur cum existentia absoluta, & assentione finis, & effectus liberi intenti: unde in omni providentia obiecti libera eam connexio cum absoluta existentia, & assentione finis & effectus liberi de se, & secundum intrinsecam providentiam illius deficit, ut minore syllogismi nostri assumebamus.

4. Dixi autem de se, & ab intrinseco sui nullam providentiam obiecti liberam posse habere connexionem cum absoluta existentia, & assentione finis

Na 2